

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5.

Den 1ste December 1892.

42de Aargang.

Konferencen i Salt Lake City.

Den 63de Halvaars-Konference af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige begyndte den 6te Oktober 1892 i Tabernaklet, Salt Lake City, Utah.

Formiddag Kl. 10.

Paa Forhsiningen vare: Af det overste Præsidentstab: Wilford Woodruff og Joseph F. Smith; af de Tolv Apostles Quorum: Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Moses Thatcher, Francis M. Lyman, John Henry Smith, Heber J. Grant, John W. Taylor, Marriner W. Merrill og Abraham H. Cannon; Kirkens Patriark John Smith; af de første syv Præsidenter over de Halvijerd: Seymour B. Young, C. D. Fieldsted, B. H. Roberts og George Reynolds; de præsiderende Bisopper: Wm. B. Preston, Robert L. Burton og John R. Winder. Foruden ovennævnte var der mange andre præsiderende Bisoppe fra alle Dele af Utah samt omliggende Stater og Territorier.

Konferencen kaldtes til Orden af Præsident Joseph F. Smith.

Koret og Forsamlingen sang:

»Come let us anew our journey pursue,«

hvorefter Stabspræsident Angus M. Cannon opsendte Aabningsbønnen.

Koret sang:

»Hail to the brightness of Zion's glad morning.«

Præsident Wilford Woodruff sagde, at ved Guds Raade og Hjælp vare Alle de Forsamlede blevne bevarede til at overvære denne Halvaars-Konference af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Mange af vore Brodre og Søstre havde forladt denne Sjæle og vare gaaede ind til Mandernes Verden siden sidste Konference, og naar Tiden kommer, vilde vi alle forlade denne Verden. Han haabede, at medens vi havde Lejlighed til at møde sammen, vore Hjarter maatte være forenede i Bon til Herren, jaaledes at vi kunde nyde den Almægtiges Inspiration, den Helligaands Gave, Lyssets og Sandhedens Land, saa at vi kunde opbygge hverandre i vore Værdonne, Raad, Bidnesbyrd og Administrationer.

Vi behovede disse Belsignelser Dag efter Dag, saa vi kunde fatte og forstaa det Ansvar, som hvilede paa os lige overfor Gud, vor himmelske Fader.

Naar han overvejede, at denne, sammenlignelsesvis lille Skare af Mænd og Kvinder formedelst Jesu Kristi Evangeliums Forkendelse var indsamlet til disse Bjergenes Dale fra Jordens Nationer for at udføre Guds Vilje i denne Tid og Uddeling, da forstod han, som ogsaa alle de Hellige burde, at det Ansvar, der hviler paa os, ligesom paa Guds Hellige i alle Tidsalder, er meget stort.

lig alle andre Uddelinger og Generationer vare vi her paa en Mission. Vi levede i Aandeverdenen, førend vi kom her paa Jordens; vi var i Guds Nærhed, og det var nu vor Øykke eller Skjæbne, — kald det, hvad I vil — at blive fødte i denne Generation, da Himmelens Gud har udvalgt sin Haand for sidste Gang for at oprette sit Rige paa denne Jord, at berede sit Folk for de store Tildragelser, som venter os.

Ingen Uddeling har været af større Bethydning end denne, og hans Ønske var, at medens vi var tilsammen i denne Konference, Apostlene og Eldsterne, som talte til os, maatte have Præstedomunets Aand hvilende paa sig i rigeligt Maal.

Han var Gud taknemmelig for, at han endnu levede; naar han saa tilbage paa den forsvundne Tid, saa han, at Flertallet af hans Fordums Medarbejdere — de, med hvem han havde omgaaedes siden Grundlæggelsen af denne Kirke, — var gaaede ind i Aandverdenen, og han forventedeinden længe at folge efter.

Fra den Tid, vi først ledtes ind til disse Dale ved en Profet, Seer og Nabenbarer, som var ifort Guds Aand og Kraft, indtil i Dag har Guds Aand

været dette Folk tildel og dette i Overensstemmelse med enhver Profeti og ethvert Lovste, der er optegnet i alle de Boger, der ere komne os i Hænde som Guds Ord til Menneskenes Born. Han haabede, at saa længe vi skulde leve her i Kjødet, vi maatte fatte og forstaa det store Ansvar og det Arbejde, der hvilede paa os.

Han ønskede, at de Hellige saa meget som muligt vilde legge al Vefyniring fra Forretningslivet til Side under Konferencen og henvende deres udelte Opmærksomhed paa det Arbejde, som hviler paa os, og at vi Alle maatte være af eet Hjerte og eet Sind og syldes med Lys, Sandhed og Kraft til at modtage vores Brødres Værdommie.

Eldste Seymour B. Young sagde omtrent som følger:

Det er mig en stor Glæde at møde med de Hellige i Konference og lytte til vor ørværdige Præsident, som har staat trofast i saa mange Aar. Jeg glæder mig ved at regnes blandt Guds Folk. De Sidste-Dages Hellige have gjort en overraskende Fremgang siden Kirkens Organisation; Evangeliet har spredt sig til næsten alle civiliserede Nationer paa Kloden; Eldsterne have været begavede med Myndighed og Kraft; de have gaaet ud i Verden og forklydt Evangeliet; de Oprigtige af Hjertet have annammet deres Vidnesbyrd, og Guds Aand har dyrtiggjort dem til at møde Verdens Modstand. Guds Værk har rullet ustandseligt frem til Trods for den Magt, som har været anvendt for at hindre dets Fremgang. Enhver Person, som overværer denne Konference, bør bede, at han maa drage Fordel af de Raad og Formaninger, som skal blive givne; naar en Bon opsendes, skulde den ledsages af en hjertelig Deltagelse fra alle de Tilstedeværende, saa

at vores Ansigninger i Forening maatte opsendes til Herren, og at han maatte bevæges til at skænke os sine Velsignelser. Maas Herren velsigne alle de, der skal tale i denne Konference.

Apostel Lorenzo Snow

sagde: President Woodruff bemærkede, at Folket i disse Dage kom fra de forskellige Nationer paa Jordene i en bestemt Hensigt; denne Ide er en grundig Overbejelse værd. Vi kom hertil, fordi Herren gjennem sine Ejendomme fortalte os, at det var hans Vilje, at vi her skulle udføre visse Hensigter. Det er ikke første Gang, at Herren har kaldt et Folk til at forlade deres forskellige Opholdssteder og samles paa et bestemt Sted i specielle Hensigter. Dette har han gjort, fordi de Omstændigheder, som omgave dem i deres forskellige Opholdssteder, vare af den Beskaffenhed, at en Indsamling var nødvendig. Dette var Tilsælget med Abraham; de Omstændigheder, der omgave ham, vare saadanne, at han ikke kunde udføre det, som Herren ønskede, han skulle udføre, hvor han var, deraf blev han kaldt derfra til et andet Sted. Da Israels Børn vare i Egyptens Trældom, vare deres Omstændigheder saadanne, at om Guds Hensigter skulle udføres, maatte de ledes ud fra Egypternes Lag og føres til et andet Land, hvor de kunde udføre Herrens Hensigter angaaende dem. Det samme var Tilsælget med Lehi, om hvem vi læse i Mormons Bog; det var en Nødvendighed for ham at forlade sit Hjem og drage til det Land, som Herren lovede, han vilde vi se ham. Og saaledes har det været i alle Uddelinger, naar Guds Folk har været paa Jordene.

Det er besynderligt, hvorlangt Mennesket med den begrænsede Intelligenς og intellektuelle Kraft, som det er i Be-

siddelse af, kan naa med Hensyn til at forstasse sig Guds Velsignelser, naar det folger den Vej, som den Almægtige har udpeget for Menneskene at vandre paa; dersom de forarersage, at deres Lidenskaber underkaste sig Bisdommens Principer, vil det tjene til deres Ophøjelse og Hæder.

Vi burde forstaa, at vi ere byggede paa den sande og uroffelige Grundvold, en Grundvold, som ikke kan ryistes, og som er af den Beskaffenhed, at dersom vi vedblivende bygge paa den, ville vi modtage de samme Velsignelser, som nogen Mand eller Kvinder nogensinde har modtaget i de forskellige Uddelinger; dette er en mærkværdig Tilsredsstillelse, naar vi vide, at vi have begyndt at beträde den rette og trange Vej, der fører til Ophøjelse og Hærlighed, og dersom vi ere trofaste, kan ingen Magt under Himlen fore os bort fra den. Da vi begyndte paa denne Vej, da Evangeliet først naaede os, da vi modtoge disse Ordinanser, var der Noget i Forening dermed, som skulle hjælpe os til at gaa fremad og til at modstå de forskellige Banseligheder, som maatte møde os i Livet. Dette var den Helligaand, den Kraft, som Verden i Almindelighed ikke kender Noget til. Tusinder af de Sidste-Dages Hellige have modtaget denne overnaturlige Bejleder og Kraft, der vil hjælpe dem til at gaa fremad paa Fuldkommenhedens Vane.

Det samme Spørgsmaal kan stilles til Brødrene og Søstrene foran mig, som Paulus stillede til nogle af sine Disciple: „Have I modtaget den Helligaand, siden J. bleve troende?“ Om dette Spørgsmaal blev rettet til en Sidste-Dages Hellig, skulle han være i Stand til at besvare det tilsredsstillende. Hvis vi ikke have anuammet Landen, hvad er da Ansagen dertil? De, til hvem Paulus talte den Gang, havde

ifte modtaget den, fordi de ifte havde modtaget Daabens Ordinanse af dem, der havde Fuldmagt til at dobe. Paulus forstod dette og paalagde dem at dobes af dem, der havde Fuldmagt fra Gud, og da vilde de modtage den Helligaand; det er den, som giver os Kundskab og Abenbaring angaaende Alt, der hører Gud til, og naar vi twivle, giver den os en Overbevisning om det Rette. Jeg tror, at mange af os føle Trang til at raabe Hossianna til Gud og Lammet for vor Frelse fra det aandelige Babel.

Vi have gjennemgaaet mange haarde Prøver, men vi have modtaget Styrke fra Gud til at udholde dem. I Kirtland, Missouri, Nauvoo, ja endog i disse Dale, hvor vi troede, at Alt var Fred, kom disse Prøver over os. Men enhver Mand og Kvinde, som har gjort Fremstridt i Tro, Intelligenz og Kundskab, har været i Stand til at udholde Alt for Sandhedens Sag og har hostet Belonningen for sin Trofasthed. Udsigterne for os i Fremtidene ere lyse, og om end Tilsløkkelserne af det Onde tiltager omkring os, saa vil vor Belonning for, at vi modstaar saume, tiltage i Forhold dertil. Vi tiltage hurtig i Tro og aandelig Kundskab samt i Dyrighed til at gøre Oposrelser for Guds Værks Freimme.

Maa Gud velsigne Alle, som arbejde for at fremme hans Gjerning, og maa han velsigne de Oprigtige af Hjertet, hvor som helst de findes, indtil Tiden kommer, da vi skulle gaa ind i Aanderenes Verden, og vore Aander tage Op hold i vores forherligede Legemer; og naar vi da ske tilbage til denne vor Tilværelse, maa det være med Tilsfredshed over det Arbejde, vi have udført.

Eldste B. H. Roberts
var den næste Taler og sagde: Jeg

har ingen Twivl om, at de, som ere tilstede i denne Konference, have været højlig paavirkede af de mange Værdomme og Raad, givne af de foregaaende Talere. Det Værk, i hvilket vi ere delagtige, og hvis Fremgang vi jaa noje iagttagte, er i Sandhed mægtigt. Og det vil hjælpe os betydeligt at holde Stridt dermed, dersom vi altid erindre dets Natur og Aarsagen for dets Oprettelse paa Jorden. Denne Husholdning kaldes „Tidernes Hyldest Husholdning;“ en af Guds Abenbaringer fremstiller paa det klareste dette Værks Natur. Taleren oplæste en Del af en Abenbaring, given den 31te Nov. 1831, som findes i Lærdommens og Bagtens Bog; denne Abenbaring var given under besynderlige Omstændigheder; den siger, at Tiden er for Døren, da Jesus vil komme til Jorden for at dømme Nationerne, og at hans Dom vil udoses over Verden og over de Ugudelige blandt hans Hellige; Kirken formanes til at berede sig for Fremtiden, og Eldsterne besales til at gaa ud i Verden og indbryde alle Nationer, først Hedningerne og siden Joderne, til at ombende sig til Gud og tage Del i Gjenløsningsarbejdet. Fra disse Herrens Udtaleller er det indlysende, at dette er et forberedende Arbejde. Abenbaringen fortæller os udtrykkelig, at Herrens Komme er for Haanden, og at han vil dømme dem, som have forglemt ham, ja endog de Ugudelige iblandt de Hellige. Dette er ogsaa i Overensstemmelse med Herrens Tjeneres Syner og Forudsigelser i gamle Dage.

Det forelonimer mig, at Hadets og Bitterhedens Skyer, som jaa lange have formørket Folnets Øjne i de Forenede Stater, spredes mere og mere, og jeg føler, at en ny Lejlighed vil gives os til at forlynde Sandheden til denne

Nation med endnu større Kraft og Fylde end hidindtil.

Eftersom Folk fra alle Nationer paa vor Klode ville besøge dette Kontinent næste Aar, synes jeg, at Forholdsregler skulde træffes for at gjøre dem bekjendte med dette Værk og dets sande Karakter. Der findes nu omrent 2500 Exemplarer af Mormons Bog trykte i det franske Sprog. Disse burde disponeres saaledes, at de franske Besøgende kunde faa Lejlighed til at læse dem; ligeledes med vores Bøger i andre Sprog. Paa den Maade kunne vi advare Nationerne og indbyde dem til at deltage i dette Arbejde, om de ønske det, saa at de derved kunne undgaa Guds Strafedomme, som true de Ugundelige.

Eldste George Reynolds

var den næste Taler; han sagde: Jeg er glad for Lejligheden, der er givet mig, til at bære mit Vidnesbyrd om Sandheden af de Ord, mine Brødre have talet her i Dag. Som et Folk ere vi forsamlede her med det Haab, at Gud vil være med os, og at de Velværrelser, der ere givne, maa være saadanne, som vi mest trænge til. Vi leve i den vigtigste af alle Uddelinger, som nogensinde have været paa Jordens; thi alle foregaaende Uddelinger ville forenes med denne og hde deres til dens Storhed.

Jeg er overbevist om, at vi maa også at leve nær til Herren, dersom vi skulle staa urofkelige mod al den Magt, som stilles mod os fra Tid til anden.

Koret sang:

»Glorious is Thy name.«

Taksgelse af Patriark John Smith.

Eftermiddag.

Koret sang:

»On the mountain's top appearing.«

Von af Bisstop William B. Preston.

Koret sang:

»Praise ye the Lord! my heart shall join.«

Eldste Charles Penrose

sagde: Vi ere her for at opbygge Guds Kirke og Rige, for at fortsætte det Arbejde, som Herren har begyndt, og han har givet os den Forættelse, at det aldrig skulde tages fra Jorden igjen, og at Guds Præstevomme, som er gjengivet til Jorden, skulde forblive her. Mormonismen indeholder alt Gødt, Ædelt, Dydigt og Prisværdigt, det, som vil oprefse Menneskeslægten, og som vil op höje den og berede den for at udholde Skaberens Mærværelse.

Taleren var af den Menning, at de unge Mænd og Kvinder i Israel burde indgaa i Ægtestab, da Gud siger i sit Ord, at Manden ikke er fuldkommen uden Kvinden, ejheller Kvinden uden Manden. Den højeste Grad af Herlighed i den celestiale Verden er, hvor Mand og Kvinde ere forenede i Herren; han opmuntrede de unge Mænd til at arbejde for at faa deres egne Hjem og tage sig en Hustru, som de skulde betragte som en Ledssager gjennem Livet, og leve saaledes, at Hustruen kunde ære og respektere Manden. Paa denne Maade vilde Manden og hans Hustru være i Stand til at opbygge Guds Rige og lægge den rette Grundvold for Samfundslivet paa denne Jord.

Apostel Abraham H. Cannon

sagde: Jeg føler i mit Hjerte, at Herren har mange Belsignelser, som han vil skænke os ved denne Lejlighed. Dersom de Hellige nogensinde trænge til den Helligaands Bistand, saa er det netop i denne Tid. Herren ønsker ogsaa, at vi skulle bevare vort Hælbred og Styrke ved at efterleve visse Regler

og Love, som han har aabenbaret for sine Helliges Vel. Herren har ogsaa lovet sine Hellige jordiske Velsignelser, dersom de ville adlyde Tiendedøren og derved med deres Midler understøtte Guds Værk paa Jorden. Lovstet er, at de, som betale Tiende, ikke skal opbrændes paa Oprændelsens Dag, som vil komme over de Ulydige og Ugudelige. Ved at adlyde Guds Love, baade timelige og aandelige, vil Herren mangfoldiggjøre de Helliges Velsignelser, og lyshere Dage ville bryde frem for Zion og dets Folk til Trods for de mange mørke Anelser, som Nogle have.

Der er eet tiltagende Onde blandt Folket i vor Tid, og det er, at dadle og finde Fejl ved Andre og at udpege Ufuldkommenheder hos Kirkens Ledere og især hos de lokale Embedsmænd. Dette burde ikke eksisterer; disse Mænd fortjene Folgets Tillid og Kjærlighed, thi de anvende deres Livskræfter og Energi i Folnets Tjeneste og for deres Welfærd, og enhver kan hvile trygt for, at naar en Mand gør sig selv uværdig til sin Plads, vil Herren flytte ham og sætte en Anden i hans Sted. Jeg fjender det øverste Præsidentsfabs og de Tolv Apostlers Trofasthed og Midkjærvhed; deres Hjerter ere hengivne for Herrens Værk og deres hele Sjæl for Zions Welfærd. Endog nogle af vore Veterauer i denne Kirke, som have anvendt deres hele Liv i Guds Tjeneste, ere undertiden angrebue af dem, der altid se efter menneskelige Ufuldkommenheder og Svagheder; dette burde ikke eksisterer.

Apostel Marriner W. Merrill

talte derefter til Førsamlingen; han sagde blandt Andet: Kirken har gjennemgaaet megen Modstand, men jeg deltager ikke i de mørke Fremtidsbilleder, som Nogle stille op. Denne Kirke har

hidindtil udholdt al Modstand, og den vil fremdeles udholde Alt, indtil Riget bliver Guds og hans Salvedes. Det er ikke godt at profetere Uheld angaaende Zion; lad os hellere med Forhaabning gaa Fremtiden imøde og søge at opmuntre Andre til at gjøre ligesaa. Guds Land vil da give os Trost og Opmuntring. Hvor ere de, som strede mod Profeten Joseph Smith i hans Tid? Historien fortæller os, at deres Sjægne blev den samme som alle Andres, der have stridt mod Guds Værk i alle Tidsalbre; de have forladt Guds Veje, fordi deres Sjæle vare fylde med Bitterhed. Sidste Dages Hellige burde ikke deltagte i bitte Følser; thi de komme nedenfra. Det er af stor Bigtighed, at Enighed og Harmoni eksisterer i Familjekredsen, og at Familjebønnen ikke forsommes. Vore Kirkeskoler burde opholdes og opmuntres paa alle Maader, thi i dem kunne Born modtage Undervisning om Principer, som ikke kunne erholdes i de offentlige Skoler.

Stavspresident Angus M. Cannon sagde, at Templet i Salt Lake City nærmer sig nu sin Fulddelse, og som Guds Folk have vi stor Interesse deri. Profeten Joseph Smith har fortalt os, at vi ikke kunne blive fuldkomne uden vore Fædre og heller ikke de uden os. Taleren hentydede til Nødvendigheden af at bygge Templer til Herren, hvori Ordinanser kunde udføres for baade Levende og Døde. Spørgsmaalet bliver nu, om vi skulle fuldsøre Templet her og indvie det forslommende 6te April i Overensstemmelse med det i vor forrige Konference vedtagne Forslag, eller om vi skulle lade Byrden og Ansvarret for Fulddelsen af Værket hvile paa nogle Aar. Dette er et Foretagende, i hvilket vi Alle skalde deltage. Ved

vore forenede Bestræbelser kan Templet blive færdigt til den fastsatte Tid og fri for Gjeld, og derved bevise vi, at vi elste vore afdøde Slægtinge ligesaa meget, som vi elste os selv.

Koret sang en Anthem.

Taksgelse af Bisshop Elias Morris.

Fredag Formiddag.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Præsident George Q. Cannon, som ikke kunde overvære Konferencen i Gaar, da han befandt sig udensor Territoriet.

Koret og Forsamlingen sang:

»We thank Thee, o God, for a prophet.«

Bon af Eldste Joseph E. Taylor, hvorefter Koret sang:

»Lo! the mighty God appearing.«

Apostel John W. Taylor

var den første Taler. Han sagde: Det, at saa mange Hellige ere samlede, er en Opfyldelse af de gamle Profeters Forudsigelser; de have prosteret, at i de sidste Dage skulle de Oprigtige af Hjertet blive indsamlede og gives Hjørder efter Guds eget Hjerte. Her ere maaske 16 eller 17 forskjellige Nationaliteter repræsenterede i denne store Forsamling. I denne Henseende ere vi stillede som Folket forbum paa Pinsefestens Dag; da Folket ved den Lejlighed hørte Apostlene tale ved Guds Aaland, hørte enhver Mand Evangeliet forklyndt i sit eget Tongemaal, og de forundredes meget derover. De fattede ikke Tilljendegivelserne af den Kraft, de vare Bidner til. Peter forklarede Evangeliet for dem og prædikede

Kristus korsfæstet. Da han blev adspurgt af Folket, hvad de skulde gjøre for at frelses, svarede han dem, at dersom de troede, at Jesus var Kristus, maatte de omvende sig fra deres Synder, blive døbte for Tilgivelsen af samme og modtage den Helligaand. Disse ere Evangeliets Principer og Ordinancer i Dag saa vel som den Gang. Frelsningsplanen er usoranderlig, men mange falske Systemer ere blevne indførte af forskjellige Religionslærere, og Menneskene ere blevne bedragne ved dem. Fromhed og Besiddelsen af Sandheden gaa ikke altid haand i haand. Guds Aaland er den eneste Rettensnor for den Trofaste, og Bidneshyrdet om Jesus er Profetiens Aaland, hvis hellige Indflydelse er af langt større Værd end Jordens Rigdomme. Jeg ved, at det samme Evangelium, som prædikedes af Jesus og hans Apostle i gamle Dage, er gjenivet til Jorden i disse Dage ved Profeten Joseph Smith.

Taleren dvoede derefter en Stund ved Nødvendigheden af Erslighed blandt de Hellige og sagde: De, som ikke betale deres virkelige Gjeld, naar de kunne, ere uverdige til at staa i Kirken. Det er en Mans Pligt at op holde sine Familjer; thi Manifestet frigjorde Ingen, ejheller vil Dommer eller Jur frigjøre Nogen fra denne hellige, ubrødelige Forpligtelse. En Mand, der foger at undgaa dette Ansvar, er i en beflagelig Stilling.

(Fortsettes.)

— Mere og mere at bære Ansvarligheden, ikke alene at gjøre Nydelsen, men ogsaa Videlsen solidarisk — burde det dog ikke være Verdensopgavens, Fuld-kommunehedens Maal?

Den 1ste December 1892.

Dadlesyge.

Mange Mennesker synes at tænke, at det ikke kan stade at finde Fejl hos Næsten og om tale dem til Andre, forsaavidt de ikke derved lyve eller gjøre sig skyldige i nogen uriktig Fremstilling af Fakta; men jeg vilde ønske, jeg var i Stand til at vise mine Lædere, hvad jeg ved egen Erfaring har lært angaaende det Fordærvelige i denne Vane, og hvor umoralst Dadlesyge virker paa hver den, som lider af den. Dersom dette var mig muligt, vilde uden Twivl Mange, som have været tilbojelige til at finde Fejl hos Næsten, rette sig efter min Advarsel og høje at lade Overbærenhed og Tilgivelse raade ligeoverfor deres Medmennesker i Stedet for at lade Dadlen være den fremtrædende.

I Theorien i alt Fald ere vi villige til at indrømme, at vi ere usuld-komne, at vi Alle have vores Fejl, og at vi behøve, at vores Brødre og Søstre ere medlidende og overbærende imod os. Men der er Ingen af os, som ønsker, at vores Fejl og Svagheder hensynsløst og skarpt skulle kritiseres, hvad enten vi høre derpaa eller ikke. Hvad vilde man tænke om en Læge, som søgte at forsøge sine Patients Lidelser, virkelige eller indbildte, ved at fortælle dem, hvor strobe-lige og nedbrudte deres Legems- og Aandsfunktioner var? Skjøndt vi selvfolge-lig indrømme, at en saadan Fremgangsmaade af Lægen vilde være i høj Grad usforstandig, er det alligevel omrent den Maade, hvorpaa alt for mange Forældre opdrage deres Børn, og hvorpaa mange Mennesker behandle sig selv.

I Negelen tjener Dadel kun til at opirre Sindet og nedstemme Modet, uden at gjøre noget Godt, i Særdeleshed naar den kommer paa en uvenlig Maade. Den adstiller Venner, foraarsager, at vi undgaa at komme i hverandres Selstab, frembringer Twang i Stedet for Frihed, og Resultatet bliver Uenighed og Bitterhed, om ikke rent ud Fjendstab.

Der findes Nogle, som behandle deres Venner, ligesom de behandle Webler, førend de kjøbe dem; de vende og dreje dem for at undersøge og opdage, om der ikke findes Fejl hos dem. Vi kunne naturligvis altid finde Fejl, naar vi lede efter dem; men jeg er forvisset om, at mange Særegenheder hos Andre kunne se ud som Fejl for os, alene fordi de støde an imod virkelige Mangler hos os selv. Dersom vi gjennem hele vort Liv valge at søger efter Fejl, Svagheder, Usuldkommenheder og Mangler hos vor Næste, kunne vi viselig finde disse i Overslod, men dette vil kun tjene til at nedstemme vort Sind; Fejl kunne ikke rettes paa denne Maade. Men det er ligesaa let at betragte Alt fra den lyse Side. Vi behøve ikke at lukke vores Øjne for det, der synes mindre indbydende i Naturen, og kunne dog alligevel glæde os ved de Tusinder af Skjønheder, der omgive os; vores Hjerter kunne frydes over Naturens ubestribelige Harmoni, og paa denne Maade oploftes vi i Sjælen og blive bedre Mænd og Kvinder.

Dersom vi tro, at vi kun, naar vi tale Usandhed om vores Brødre eller Søstre, tale Ondt om dem, er dette en stor Fejltagelse. Dadlesyge er hverken

elskærlig eller lykkelig, og dersom denne Tilbøjelighed saa Indpas hos Nogen, vil den volse og tiltage og ofte være til Fortvrelse og volde Fortræd.

Eftersom der altid opnaas et større Indtryk ved personlige Vidnesbryd end ved blot at fremstille Principer, vil jeg bruge mig selv som et Eksempl paa, hvad jeg søger at bevise: Jeg kan ikke erindre, at jeg nogensinde med Vilje enten har bagvæsst Nogen eller fremstillet noget Menneskes Handlinger i et falsk Lys; alligevel har jeg gjennem hele mit Liv haft den ulykkelige Tilbøjelighed at opdage mine Medmenneskers Fejl og Mangler — ja, virkelige Fejl og Ufuldkommenheder — og at kritisere og dadle dem. Da jeg tilsige er i Besiddelse af en oprigtig Samvittighed, har jeg ikke funnet, ej heller kan jeg undlade at kritisere og dadle mig selv ubarmhjertigt for det, jeg fordommer hos Andre, indtil min Sjæl til sidst ingen No har, fordi jeg i min egen Karakter ser saa mange Ufuldkommenheder, som jeg ikke er i Stand til fuldt ud at overkomme paa en saadan Maade, at jeg kan leve saaledes, som jeg tror, Alle burde leve for at modtage en Hylde af Guds Velsignelser. Jeg er forvisset om, at jeg bedre vilde have funnet udvikle min egen Karakter og været visere, bedre, lykkeligere, haft et lettere Sind og meget mere Tilsfredshed samtid været langt mere elsket af mine Venner og været til større Glæde for dem, som jeg omgikkes, dersom jeg ikke havde givet efter for Dadleshyge. Dersor ønsker jeg at advare mine unge Brødre og Søstre mod at lade denne Vane tiltage hos ellers saa Overhaand over dem. Ligesom Ulkudt er den let at udrydde, naar den tages i Tide; men den er meget vanskelig at saa Bugt med, naar den har slaaet dybe Rødder.

Lad os erindre, at hos ethvert Menneske, i enhver Sjæl, findes der et Gran af det himmelske Guld, uagtet det maa ske kan være gjemt i en Skæppe af det menneskelige Sand, og lad det være vor Stræben at føge efter Guldet i Stedet for at knurre, fordi der er saa meget Sand; thi det ødle Gran er af stor Værd, naar det en Gang er fundet. Lad os prove paa at rose, hvor vi med Sandhed kunne det. Et Ord, der indeholder fortjent Ros, vil gjøre mere Godt end mange dadlende Ord, sjældt disse kunne være lige saa vel fortjente. Naar det er nødvendigt at omtale Fejl hos Andre, burde vi erindre at følge Herrrens Besalinger desangaaende. Dersom vi gjøre dette, ville vi ikke alene gjøre Andre mere Godt, men vi ville selv undgaa mange Ubehageligheder og aabende megen Glændighed. — W. i Juv. Inst.

Konferencen i Christiania.

Konferencen i Christiania aaholdtes Lørdag og Søndag den 29de og 30te Oktober i de Helliges Forsamlingslokale Østerhausgade 27.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Joseph Christiansen, Præsident over den skandinaviske Mission, Charles L. Olsen fra „Skandin-

viens Stjerne“'s Kontor, Adolph Madjen, Præsident for Christiania Konference, samt Eldsterne Adolph M. Nielsen, Nephi Anderzon, Herman Knudsen, A. M. Israelsen, H. A. Pedersen, Brynte Andersen, John A. Andersen, James Eriksen, Joseph A. Folkman, Ole Olsen, Ole Sorensen jun., John L. Johnson,

Gustave A. Jversen, Andrew Larsen og N. Johansen.

Vordag Aften Kl. 8.

Koret sang Salmen:

„Altter kraftig saltes Jorden.“

Bon af Eldste Adolph M. Nielsen.

Koret sang Salmen:

„Om Guds Stad man taler hertigt.“

Præsident Adolph Madsen ønskede alle Tilstedeværende Velkommen. Han var taknemmelig til Herren, fordi han havde bevaret Missionærerne i deres Rejser rundt i Landet for at forkynde Herrens Ord til deres Medmennester, og fordi de kunde samles til Konference under saa gunstige Omstændigheder. Han bad, at Herrens Land maatte vejslede os under denne Konference.

Eldste Nephi Anderson var glad, fordi han efter havde Lejlighed til at mødes med de Hellige i Christiania, og fordi han igjen kunde bære sit Bidnesbryd her om Evangeliets Sandhed. Taleren sagde, at Budskabet, som de Sidste-Dages Hellige forkynde, er, at Herren efter har talet til Jorden, men det var forunderligt, hvor Haar der sandtes, som vare ydmige nok for Herren til at undersøge, om dette Budskab var Sandhed eller ikke.

Eldste John N. Andersen var ligeledes sit Bidnesbryd og ønskede, at Herrens Land vilde lede ham i Udførelsen af det Arbejde, som var ham paalagt.

Eldste John L. Johnsen talte derpaa til Førsamlingen. Han hentydede til guddommelig Myndighed og eiterede Pauli Ord, idet han siger: „Ingen tager sig selv den Ere at være Præst uden den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var.“ Taleren havde ikke taget sig selv den Ere at gaa ud for at forkynde Guds Ord, men var

bleven sendt af Herren gjennem hans hemhnydige Tjenere. Sagde, at Herren igjen havdeaabnbarer sig og meddelt sin Vilje til Mænd i Kjødet, og at disse havde modtaget det hellige Præstedomme. Han følte sig glad og tilfreds ved at virke for Sandhedens Sag.

Koret sang til Afvekling Salmen:

„En Aften sent jeg lagde mig til Hvile.“

Eldste Gustave A. Jversen glædede sig ved den Anledning, som gaves ham til at samles med sine Brødre fra Zion og de Hellige og til at bære sit Bidnesbryd; han stammede sig ille ved Evangeliet, men han var ikke tilstrækkeligt inde i Sproget til at tale, hvorfør han sluttede med at nebbede Herrens Belsignelse over de Førsamlede.

Eldste Ole Olsen følte sig altid glad ved at bære sit Bidnesbryd for Verden angaaende Evangeliet. Sagde, at vi vare komne sammen for at styrkes i vor Tro, og han var forvisset om, at naar vi kom sammen i en saa ødel Hensigt, vilde Herrens Land være tilstede og oplyse vor Forstand. Han ønskede, at Alle maatte staa trofaste indtil Enden.

Eldste Ole Sorensen jun. var den næste Taler. Han sagde, at Evangeliet var giengivet til Jorden og var til Gavn for Alle, som vilde underlaeste sig dets Principer. Vi havde Anledning til at forarbejde os selv vor egen Salighed; naar vi havde annammet Begyndelsesprinciperne i Evangeliet, skulde vi søge at gaa fremad og blive mere og mere fuldkomne. Taleren fremsagde nogle Skriftsteder til Bevis for sine Paastande; omtalte Daabens Maade; sagde, at dersom Daab ved Neddyppelse eller Begravelse i Vandet var uodvendig, og hvis guddommelig Myndighed udfordredes dertil i foruds Dage, saa var samme Frem-

gangsmaade og Myndighed nødvendig nu, eftersom disse Ting aldrig vare blevne afskaffede.

Præsident Joseph Christiansen glædede sig ved at kunne møde i denne Konference. Glædede sig over de Bidnesbyrd, som Brødrene havde aflagt. De Sidste-Dages Hellige fremstætte den Paastand, at guddommelig Myndighed, som er nødvendig, for at Nogen kan forvalte i Kristi Kirkes Ansiggender, var gjengivet til Jordens; han vidste, at dette var Sandhed. De Hellige havde gjort en Begyndelse, men dette var ikke nok; vi maatte altid udføre de Pligter, som paahvile os, og vedblive indtil Enden for at erholde en Frelse i Guds Rige. Templer stulde bygges og mange Ting udføres, forend Herrens Dag kommer; vi maatte opofre os fuldstændig for Herrens Sag og paa denne Maade vandre fremad paa Herrens Veje.

Salmen:

„Gud bestjernie Zions Rige“
blev til Slutning afslungen.

Taksigelse af Præsident A. Madsen.

Søndag Form. Kl. 10.

Koret sang Salmen:

„For Dig, o Fader, nu vi boje.“

Bon af Eldste A. Johansen.

Koret sang Salmen:

„Morgen'en saa dejlig oprinder paanh.“

Eldste Andrew Larsen var glad ved at være en af dem, som vare udsendte for at forlynde Evangeliets frelsende Plan til Menneskene, forend Herren vilde udgyde sine Straffedomme over Jordens Nationer. Han omtalte de forfættelige Embedsmænd, Gaver og Kræfter, som vare nødvendige i Kristi Kirke i fordunns Dage, og udtalte, at de maatte være lige saa nødvendige i vore Dage. Det var, fordi Herren havde oplyst hans Forstand og givet

ham Bidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, at Taleren havde forladt sin Familje for at gaa ud i Verden med dette Budskab.

Eldste James Eriksen var den næste Taler; han sagde, at dette Evangelium, saaledes som det prædikes af de Sidste-Dages Hellige, er det Evangelium, som Kristus sagde skulle prædikes for alle Mennesker, forend Enden skulle komme. De første Principer i Evangeliet ere Tro, Omvendelse, Daab i Band til Syndernes Forladelse og Haandspaalsæggelse for den Helligaands Gave, og det var nødvendigt for Alle at underlaa sig disse Principer for at blive delagtige i de Belsignelser, som vare forjættede Guds Born. Der var kun givet Menneskene eet Evangelium til Frelse, og den, som prædiker et andet Evangelium end det, som blev prædiket af Kristus og Apostlene i forrige Dage, vilde blive forbudt. Alle havde Ret til at dyrke Gud overensstemmende med deres egen Samvittigheds Bydende, men der var kun een Maade, som var overensstemmende med Sandheden. Ligeledes var det nødvendigt først at omvende sig; Kristus sagde: „Jeg er ikke kommen at kalde Retsfærdige, men Syndere til Omvendelse.“ Taleren vidste, at Evangeliet var sandt, og at det vilde bestaa, naar Alt Andet gif til Grunde.

Koret sang til Afslutning:

„Brødre, tor vi ihukomme.“

Eldste Joseph A. Folkman fremstod derefter og bar sit Bidnesbyrd om Sandheden af det Evangelium, han havde annammet. Han glædede sig ved det Arbejde, han var sendt hid til dette Land for at udføre.

Eldste H. A. Pedersen talte derpaa til Forsamlingen. (Talen vil komme i „Stjernen“ senere.)

Salmen: „Blomstre som en Rosengaard“ blev til Slutning assjungen.

Taksgelse af Eldste Adolph M. Nielsen.

Søndag Esterm. Kl. 2.

Modet aabnedes med Afsyngelsen af Salmen:

„O min Fader, Du, som kjender.“

Bon af Eldste Brynte Andersen.

Koret sang Salmen:

„Bon og Kjærlighed som Himmelvagter.“

Missionspræsident Joseph Christianjen foreslog Kirkens Autoriteter til Op-holdelse i de Helliges Tro og Bonner. Forslagene vedtages enstemmtig.

Eldste Herman Knudsen var et kraftigt Bidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Han opnumrede de Hellige til at stræbe efter at blive mere og mere fuldkomne i deres Handlinger, saa at de til sidst kunde naa Fuldkommeheden Maal og erholde Frelse i Himmeriges Rige.

Eldste A. Johansen sagde, at der som han ikke havde haft en fast Over-bevisning om, at dette Værk, som han var udgaet for at prædike, var fra Gud, vilde han aldrig være rejst fra sin Familie og sit Arbejde og kommen til dette Land. Han opnumrede og formanede de Førsamlede til Bon, da Bonnen var Nogen til Faderhjertet; dersom vi i Oprigtighed føgte vor himmelstede Fader i Bon, var han stedse villig til at oplyse vor Førstand, saa vi kunde komme til at forstaa Guds Hensigter med os.

Koret sang Salmen:

„Da Kristi Kirke ved Guds Magt.“

Eldste Charles L. Olsen sagde, at det var med vorte Følelser, han nu fremstod paa dette Sted i denne sin Fodeby efter en Fraværelse af over 20 Aar.. Det var meget bemynderligt at betragte Menneskets Skjægne i

denne Verden, endskjønt den i Reglen er, som vi selv slæb den. Gud havde givet Enhver egen Vilje og Håndfrihed; men vi vare Alle ansvarlige overfor vor himmelstede Fader for vores Handlinger her i Livet, og paa den kommende Dag vilde vi blive domte efter vores Gjerninger; Taleren henviste til en Del Skriftsteder, der tydeligt beviser dette; de Sidste-Dages Hellige tro, at der kun er een Maade at blive frelst paa for alle Mennesker, Rige og Fattige, Høje og Lave, uden Undtagelse, thi hos Gud er ingen Persons Anselse; de tro, at der kun er eet sandt Evangelium, og endskjønt det kunde lyde forfængeligt, tro de, ja vide med Bispeden formedest Guds Land, som de have modtaget, at det Evangelium, de forkynde, er gjengivet til Jorden formedest Abenbaring i vor Tid, og er det sande Jesu Kristi Evangelium, rent og usorfalsket. Andre religiose Samfund komme frem med en lignende Paastand, men de Sidste-Dages Hellige møde dem med Esaias' Ord: „Til Loven og til Bidnesbyrdet!“ De Sidste-Dages Hellige ere rede, naar som helst og for hvem det maatte være, til at bevise Sandheden af deres Religionoprinciper fra den hellige Skrift og at disse stemme overens med de Principer, som vor Frelser og hans Disciple lærte; intet andet religiøst Samfund kunde gjøre lignende. Mange Mennesker og ofte dem, som sige sig at være Ordet's Ejendomme, behyve, bespotte og forfolge os, men vi føle os ikke bedrøvede derover, thi vi stole paa Frelserens Ord: „Salige ere de, som lide Forfolgelse for Retfærdigheds Skyld. . . Salige ere I, naar man bespotter og forfolger Eder, og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld og lyver det. Glæder og fryder Eder, thi Eders Bon skal være megen

i Himmelene; thi saa have de forsøgt Profeterne, som vare før Eder."

Modet sluttedes med, at Koret af- sang Salmen:

"Fredens Budskab nu fra Zion lyder."

Talsigelse af Eldste Nephi Ander- jen.

Søndag Aften Kl. 8.

Koret sang Salmen:

"Almagts Gud, vi for Din Trone."

Bon af Eldste Ole Sorensen jun.

Koret assang Salmen:

"Elsste Zion, Herrens Stad."

Missionspræsident Joseph Christian- sen var den første Taler. Han følte sin egen Ufuldkommnenhed til at tale, hvorfor han ønskede de Helliges For- bninger til Gud, saa at hans Land maatte vejlede ham. Taleren citerede Apostelen Pauli Ord: "Men dersom endog vi eller en Engel af Himmelens prædiger Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse." Bibelen var den eneste Bog, som Menneskene støtte sig til som en Rettesnor i religiøse An- liggender, men naar de læse den, er det svært for dem at tro de simple, ligefremme Sandheder, den indeholder; derfor finde vi, at Skriften maa aande- liggjøres, førend Menneskene ville tro den; paa denne Maade forkastede Menne- skene i Almindelighed Bibelens Lærdomme. I Sandhed opfyldest Pauli Ord, der han siger: "Derfor skal Gud og sende dem kraftige Vildfarelser, at de skulle tro Løgnen, paa det at Alle skulle dømmes, som ikke troede Sand- heden;" og den samme Apostel siger: "Guds Brede aabenbares af Himmelens over alle de Menneskers Ugudelighed og Uretfærdighed, som forholde Sand- heden ved Uretfærdighed" og som "for- vendte Guds Sandhed til Løgn og dyrke

og tjene Skabningen over Skaberne." Taleren sagde, at Gud havde gjennem denne Bog givet mange Bud og Lær- domme, som maatte efterleves, dersom vi nogensinde vilde indkomme i den Hærighed, som var signet ved Solens Glans. Verden vilde ikke efterkomme disse Bud paa den Maade, som var nedstrevet, men de blevne aandeliggjorte og forvendte og blevne fremstillede for Menneskene paa en saadan Maade, at det kildrede deres Øren; de Sidste- Dages Hellige komme med den Pa- stand, at Herren har talet, og Frugterne af deres Arbejde viser, at denne Pa- stand er Sandhed; sagde, at de Hellige ere i Almindelighed villige til at for- lade Alt for at efterkomme de Pligter, som blive paalagt dem, sanit for at gaa ud i Verden og forkynde disse evige Sandheder. Taleren formanede dem, som ikke kjendte Sandheden, til at underjøge de Sidste-Dages Helliges Lære, førend de forkastede den, og han sluttede med at nedbede Guds Velsig- nelse over de Forsamlede.

Eldste A. M. Israelsen havde følt sig interesseret i de Vidnesbryrd, som vare aflagte gjennem denne Konference samt følte, at Herrens Land havde været tilstede. Han talte om Nødven- digheden af Aabenbaring og fremsatte flere Steder af den hellige Skrift, der omhandsede dette Emne; Taleren sagde, at Gud havde aldrig haft et Folk paa Jorden, som han anerkjendte som sit, uden at han aabenbarede sin Vilje for dem. De Aabenbaringer, som blevne givene een Tid og til een Slægt, vare maatte ikke passende til en anden Tid eller for en anden Slægt, hvorfor det altsaa maatte være nødvendigt til for- skjellige Tider at erføre Herrens Vilje. Menneskene vare selv Skyld i, at Herren ikke havde talet til Jorden i saa lang Tid, thi Skriften siger, at Men-

uestenes Misgjerninger gjor Skilsmissé mellem dem og Gud.

Eldste Adolph M. Nielsen var glad ved at mødes under saa gunstige Omstændigheder og høre Sandheden prædiket. Havde, ligesom de Øvrige, et Bidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet; sagde, at den Engel, som Johannes saa, er kommen til Jorden og har gjengivet Evangeliet i sin Fylde gennem Profeten Joseph Smith, der var et Redskab i Guds Haand til at oprette Kristi Kirke i denne vor Tid.

Præsident A. Madsen taffede for de Førsamledes Ópmærksomhed under de Møder, som vare afholdte i denne Konferencce. Formanede de Hellige til at være ydmige og ikke svigte de Bagter, de havde indgaaet med Herren, men at gaa fremad og gjøre Herrens Vilje. Gav nogle gode Raad og Formaninger til de Hellige i Almindelighed.

Koret sang til Slutning Salmen:
„Zions Børn, afryster Sorgen.“

Konferencen høvedes til ubestemt Tid.

Taksgelse af Missionspræsident Joseph Christiansen.

Mandag Aften Kl. 8½.

afholdtes et Præstedomsmøde, hvortil de Hellige vare indbudne, som aabnedes med Uffyngelse af Salmen.

„Se engang, hvor Tiden gaar.“

Bøn af Eldste James Eriksen.

Missionærerne afgave derpaa deres Rapporter. Tilstanden i de forskjellige Grene var i Almindelighed god.

Hølgende Eldster blevé derpaa foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner som Missionærer i deres respektive Arbejdsmarker:

Adolph Madsen som Præsident for

Christiansia Konferencce og Forstander for Christiansia Gren med A. M. Jærsøen som Medhjælper; Hans A. Pedersen som Forstander for Tromsø Gren med G. A. Iversen som Medhjælper; James Eriksen og John L. Johnson som Missionærer i Aalesund og Omegn; Adolph M. Nielsen som Forstander for Bergens Gren; Andrew Larsen og Ole Olsen som Missionærer i Mandal og Omegn; Nephi Andersen som Forstander for Arendals Gren; A. Johansen som Forstander for Drammens Gren; Ole Sorensen jun. som Forstander for Hedenmarkens Gren med John A. Andersen som Medhjælper; Herman Knudsen som Forstander for Frederiksstad Gren og Joseph A. Follman som Forstander for Frederikshalds Gren. Bigeledes foresloges det lokale Præstedomme og Organisationerne i Christiansia Gren til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner. Alle Forslag vedtages enstemmigt.

Missionspræsident Joseph Christiansen udtalte sin Tilsfredshed med Tilstanden i Konferencen og opmuntrede Missionærerne i deres høje og ansvarsfulde Kald som Herrrens Ejendom, udsendte med det evige Evangelium for at forkynde det til deres Medmennesker. Bigeledes opmuntrede han de Hellige til at holde fast i Troen paa Guds Sons Evangelium og værenidkjære i at udføre alle de Pligter, der paahvilede dem. Han nedbad Herrens Belsignelse over de Førsamlede.

Koret sang til Slutning Salmen:
„Maar skal vi vel ses igen.“

Taksgelse af Eldste Adolph M. Nielsen.

I Anledning af Konferencen var Salen festligt smykket med en Overflodighed af Blomster, Grønt, Kranser,

Girlander, Bannere o. s. v. Lige foran Talerstolen og Forhøjningen var anbragt en hvidig Strauning af naturlige Blomster, omgivne af Muslinge-

staller og Stene af forskellige Slags og Størrelse.

Peter Nielsen,
Skriver.

Konferencen i Stockholm.

Konferencen i Stockholm afholdtes Førdag og Søndag den 5te og 6te Nov.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Missionspræsident Joseph Christianjen, Eldste William Backman, Missionær fra Göteborg Konference, Konferencepræsident Fred. Lundberg, samt Eldsterne August Carlson, John Lawrence, John Jensen, George Lindquist, Chas. J. Wahlquist, John A. Larsen, John A. Cederlund, E. P. Lindquist, Adolph Fjellstrom, Emil B. Jensen, Gustaf Lindahl, Gustaf W. Carlson, Carl A. Lundell, Thomas Spongberg, Christian Magunssen, Joseph A. Anderson, Louis Soderbreg, August Malmquist og John Anderson.

Vordag Aften Kl. 7.

Konferencen aabnedes med Afsynelsen af en Velkomstsang forsattet i Anledning af Konferencen af Søster Karolina Theblom.

Bøn af Eldste August Carlson.

Koret sang Salmen Nr. 125.

Konferencepræsident Fred. Lundberg fremstod og ønskede de Førsamlede Velkommen. Sagde, at det var ham en stor Glæde at se de Hellige interesser sig for Herrens Værk. Haabede, at Alle, som vare komne for at blive opbyggede i deres hellige Tro, i rigt Maal maatte erholde den Føde, som de føge efter. Sluttede med at nedbede Herrens Belsignelse over Konferencen.

Forstanderne afgave Rapporter over

de forskellige Grene i Konferencen. Tilstanden var meget god og Udsigterne i det Hele taget lovende.

Præsident Fred. Lundberg gav en samlet Rapport over Stockholms Konference, hvoraf det fremgik, at der i denne Konference var af det lokale Præstedomme: 92 Eldster, 50 Præster, 35 Lærere og 18 Diaconer. Medlemsantallet var, Præstedommet iberegnet, 1410, hvoraf 79 vare blevne døbte siden sidst afholdte Konference. Konferencen bestaar af 9 Grene.

Sangkoret sang Salmen Nr. 7.

Eldste Joseph A. Andersen talte til Førsamlingen og sagde: Gud har oprettet sit Værk som en Forberedelse for hans Sons anden Tilkomstelse. Kristi Kirke er paa Jordens; den indeholder de samme Embedsmænd, og de samme Gaver, Kræfter og Belsignelser som i forrige Dage. Vi ere udsendte som Missionærer for at forkynde Evangeliet til vore Medmennesker og tilbyde dem Frølse. Taleren hentydede til Daniels Profeti om Guds Riges Oprettelse; sagde, at den eneste Maade, hvorpaa Folket forдум vidste, at det var Kristi Evangelium, som forkyndtes, var ved den Helligaand, og denne bærer Vidnesbyrd om Sandheden til alle Mennesker og til alle Tider; Enhver, der vilde adlyde Evangeliet, var berettiget til at modtage dens Gave, den Helligaand; han omtalte ogsaa Israels Indsamling og bar sit Vidnesbyrd om Sandheden.

Eldste John Anderson var den næste Taler. Han sagde, at Evangeliet bliver fremstillet saa tydeligt og klart, for Menneskene, at man skulde synes, de maatte kunne forstaa det; men der er desværre forholdsvis kun meget Haar, som kunne indse Nødvendigheden af at onvende sig og blive doble til Syndsforsladelse; sagde, at Menneskene i Verden tale om Guds store Maade, men Ingen har større Marsag til at prije Gud end de Sidste Dages Hellige; thi de have modtaget den Helligaands Gave, som oplyser Sindet og leder dem paa den rette Vej. Omtalte, hvor farligt det var at modarbejde Herrens Sag; hen-tydede til, hvorledes Paulus i sin

Uvidenhed stred mod Herrens Vær, men hvor stor Forandring der skete hos ham, da han blev overbevist om Sandheden, at han da var villig til at nedslægge sit Liv for samme; sagde, at der var Mange i denne vor Tid, som stride mod Guds Værk, Nogle i deres Uvidenhed, Andre med fulst Overlæg; men en retsædlig Dommer vil en Gang, som Paulus siger, „betale Hver efter hans Gjerninger. . . . Paa den Dag, da Gud skal domme Menneskenes skjulte Idrætter efter mit Evangelium, ved Jesus Kristus.“

Koret affang Salmen Nr. 211.
Talsigelse af Eldste John Lawrence.
(Fortsættes.)

Dødsfald.

Caroline Miller, født Nielsen, født i Horsens, Vendsyssel, Danmark, den 4de Maj 1858, afgik ved Doden i Castle Dale, Emery County, Utah, den 21de August 1892.

Den Afsøde annammede Evangeliet den 6te November 1876 og emigrerede til Utah i 1880. Hun var en kjærlig Moder, en trofast Hustru og døde i Haab om en herlig Opstandelse.

Annette Johansen, født i Skien, Norge, i 1854, afgik ved Doden i Idaho Falls, Idaho, den 18de Oktober 1892.

Hun annammede Evangeliet i 1885, emigrerede til Utah det påfølgende År, og hun efterlader sig Mand og 5 smaa Børn. Hun døde i fulb Tro paa Evangeliet.

Judhold.

Konferencen i Salt Lake City	65	Konferencen i Christiania	73
Ned. Ann.:		Konferencen i Stockholm	79
Dødsfald	72	Dødsfald	80

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Joseph Christiansen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Peterien).